

Jaafar bin Ngamil lwn Pendakwa Raya

MAHKAMAH RAYUAN (PUTRAJAYA) — RAYUAN JENAYAH
 NO B-05(M)-222-05 TAHUN 2017
 ZAWAWI SALLEH, AHMADI ASNAWI DAN KAMARDIN HASHIM
 HHMR
 12 SEPTEMBER 2018

Prosedur Jenayah — Rayuan — Rayuan terhadap sabitan dan hukuman — Perayu dituduh atas kesalahan membunuh — Mahkamah Tinggi mensabitkan perayu bersalah dan menjatuhkan hukuman gantung sampai mati — Sama ada hakim yang bijaksana khilaf apabila gagal mengambil kira fakta-fakta dan keterangan kes — Sama ada kesalahan dilakukan perayu hanya terjumlah satu kesalahan di bawah s 304(a) Kanun Keseksan sahaja — Kanun Keseksan ss 300(a) & 304(a)

Perayu telah disabitkan dan dijatuhkan hukuman gantung sampai mati di atas pertuduhan pindaan di bawah s 302 Kanun Keseksan ('KK') kerana telah melakukan pembunuhan dengan niat hendak menyebabkan kematian ke atas Jamingan bin Hambali ('si mati'). Anak saudara perayu ('SP10') memberi keterangan bahawa pada malam kejadian iaitu pada 22 Jun 2014, pada sekitar jam 8 malam, perayu telah mengajak beliau melalui telefon untuk keluar minum. SP10 pergi ke rumah perayu dan mereka menaiki kereta Proton Saga No JCN 3069 milik perayu. Pada awalnya perayu telah memandu keretanya untuk menuju ke destinasi. Namun, di pertengahan perjalanan perayu telah bertukar posisi dengan SP10 memandu kereta tersebut dan perayu mengambil tempat untuk duduk di bahagian belakang kereta sebelah penumpang. Sesampainya di satu kawasan, SP10 telah diminta untuk memberhentikan kereta di tepi jalan berhadapan rumah si mati. Si mati telah keluar dari rumahnya dan terus menaiki kereta tersebut dengan mengambil tempat duduk di bahagian depan sebelah pemandu. Dalam perjalanan untuk ke kedai minum, perayu dengan si mati telah bertengkar. Kemudiannya SP10 nampak perayu tiba-tiba mencekik leher si mati dari bahagian belakang si mati dengan menggunakan kedua-dua tangannya. Beliau juga nampak si mati meronta-ronta ketika dicekik sebelum akhirnya si mati senyap dan tidak bergerak. SP10 telah memberhentikan keretanya atas arahan perayu di suatu kawasan yang tidak diketahui oleh SP10. Perayu keluar dari tempat duduknya di bahagian belakang kereta lalu bertindak menarik si mati keluar daripada kereta dan seterusnya membuang si mati ke dalam parit. Perayu telah didapati bersalah dan oleh itu rayuan ini. Isu untuk pertimbangan mahkamah adalah sama ada hakim bicara yang bijaksana telah terkhilaf apabila beliau gagal untuk mengambil kira bahawa fakta-fakta dan keterangan kes menunjukkan

- A kesalahan yang dilakukan oleh perayu hanya terjumlah satu kesalahan di bawah s 304(a) KK sahaja.

Diputuskan, menolak rayuan perayu; mengekalkan perintah sabitan dan hukuman Mahkamah Tinggi:

- B (1) Perbuatan mencekik si mati dari belakang adalah satu perbuatan yang disengajakan dengan minda yang penuh sedar. Demikian juga perbuatan mencekik secara berterusan sehingga si mati berhenti meronta-ronta, senyap dan kemudian tidak bergerak juga merupakan satu perbuatan
- C yang disengajakan dengan minda yang penuh sedar dan dengan penuh pengetahuan akan akibatnya, tidak kiralah perbuatan tersebut sekejap sahaja atau mengambil tempoh yang lama (lihat perenggan 49).
- D (2) Dapatan Dr Khairul Azman bin Ibrahim ('SP8') mengenai punca kematian si mati adalah konsisten dengan keterangan SP10 bahawa perayu telah mencekik leher si mati dari belakang serta tidak melepaskan cekikan tersebut sehinggalah si mati senyap dan tidak bergerak. Tekanan di leher yang agak kuat telah menyebabkan tulang halkum patah dan otot leher mengalami lebam juga merupakan satu perbuatan yang disengajakan dengan minda yang penuh sedar dan dengan penuh pengetahuan akan akibatnya (lihat perenggan 51 & 54).
- E (3) Perbuatan perayu ke atas si mati menjurus ke arah satu inferens sahaja iaitu perayu tidak ada niat lain melainkan niat untuk membunuh si mati. Tidak ada sebab sama sekali untuk perayu berterusan mencekik leher si mati sehingga si mati tidak bergerak melainkan bertujuan untuk membunuh si mati. Adalah sesuatu yang tidak munasabah untuk menyatakan bahawa perayu tidak tahu akibat mencekik atau menghimpit leher si mati dengan daya yang kuat hingga menyebabkan lebam pada leher, patah tulang hyoid dan patah rawan tiroid dan seterusnya menyebabkan si mati berhenti meronta-ronta, senyap dan akhirnya tidak bergerak. Niat perayu untuk membunuh si mati diperkukuhkan dengan wujudnya keterangan bahawa perayu sememangnya membuat perancangan untuk membunuh si mati. Perbuatan perayu selepas kejadian pembunuhan si mati juga relevan untuk menunjukkan niat perayu untuk membunuh si mati (lihat perenggan 56–58).
- F (4) Rayuan perayu tidak mempunyai sebarang merit. Sabitan dan hukuman yang dijatuhkan ke atas perayu di atas pertuduhan yang dikenakan terhadapnya adalah selamat (lihat perenggan 59).
- G
- H
- I

[English summary]

The appellant was convicted and sentenced to death on the amended charge under s 302 of the Penal Code ('the PC') for committing murder with the intention of causing death to Jamingan bin Hambali ('the deceased'). The

appellant's nephew ('SP10') testified that on the night of the incident which was on 22 June 2014, at around 8pm, the appellant had called him by telephone for a drink. SP10 went to the appellant's house and they rode the appellant's Proton Saga No JCN 3069. At first the appellant had driven his car to the destination. However, in the middle of the journey the appellant had switched position with SP10 to drive the car and the appellant took the place to sit at the back of the passenger seat. Arriving in an area, SP10 was asked to stop the car on the side of the road in front of the deceased's house. The deceased came out of his house and went in the car taking a seat at front beside the driver. On the way to the shop, the appellant with the deceased had quarrelled. SP10 then saw the appellant suddenly strangled the neck of the deceased from the deceased's back using both of his hands. He also saw the deceased struggling when strangled before eventually the deceased was silent and motionless. SP10 had stopped the car on the instruction of the appellant in an area unknown to SP10. The appellant came out of his seat at the back of the car and pulled the deceased out of the car and then threw the deceased into the ditch. The appellant was found guilty and hence this appeal. The issue for the consideration of the court was whether the learned judge had erred when he failed to take into account that the facts and evidence of the case indicated the offence committed by the appellant only summarises an offence under s 304(a) of the PC.

Held, dismissing the appellant's appeal; maintaining the conviction and sentence order of the High Court.

- (1) The act of strangling the deceased from behind was an intentional act with a conscious mind. Likewise, the choking action continued until the deceased stopped struggling, silent and then did not move was also an intentional act with a conscious mind and with full knowledge of the consequences, whether it be a matter of a moment or a long period of time (see para 49).
- (2) The finding of Dr Khairul Azman bin Ibrahim ('SP8') on the cause of the death of the deceased was consistent with SP10's evidence that the appellant had strangled the neck of the deceased from the back and did not release the strangulation until the deceased was silent and motionless. The pressure on the neck that was relatively strong had caused the Adam's Apple bone to be broken and the bruising of the neck muscle was also an intentional act with a conscious mind and with full knowledge of the consequences (see paras 51 & 54).
- (3) The act of the appellant on the deceased led to an inference only that the appellant had no other intentions other than the intention of killing the deceased. There was no reason at all to persistently choke the neck of the deceased until the deceased did not move unless intended to kill the deceased. It was unreasonable to state that the appellant did not know the

- A consequence of strangulation or squeezing the neck of the deceased with a strong force causing a bruising on the neck, hyoid fractures and thyroid prone fractures and thereby causing the deceased to stop struggling, silent and eventually not moving. The appellant's intention to kill the deceased was strengthened by the evidence that the appellant had made plans to kill the deceased. The act of the appellant after the murder of the deceased was also relevant to show the appellant's intention to kill the deceased (see paras 56–58).
- B
- C (4) The appellant's appeal had no merit. The conviction and sentence imposed on the appellant on the charge imposed on him was safe (see para 59).]

Nota-nota

- D Untuk kes-kes mengenai rayuan terhadap sabitan dan hukuman, lihat 5(1) *Mallal's Digest* (5th Ed, 2017 Reissue) perenggan 321–500.

Kes-kes yang dirujuk

- E *Che Omar bin Mohd Akhir v PP* [2007] 4 MLJ 309; [2007] 3 CLJ 281, MP (dirujuk)
- PP v Abdul Razak bin Dalek* [2007] 2 MLJ 255; [2006] 4 CLJ 129, MT (dirujuk)
- Tan Buck Tee v PP* [1961] 1 MLJ 176, MR (dirujuk)
- Tham Kai Yau & Ors v PP* [1977] 1 MLJ 174, MP (dirujuk)

F Undang-undang yang dirujuk

Kanun Keseksaan ss 300(a), 304(a)

Rayuan daripada: Perbicaraan Jenayah No 45B-30-06 Tahun 2015 (Mahkamah Tinggi, Shah Alam)

- G *Nik Mohamad Ikhwan bin Nik Mahamud (Nik Ikhwan & Co) bagi pihak perayu.*
Nurshafini bt Mustafha (Timbalan Pendakwa Raya, Jabatan Peguam Negara) bagi pihak responden.

H Ahmadi Asnawi HMR:

[1] Perayu (Jaafar bin Ngamil) telah disabitkan dan telah dijatuhkan hukuman gantung sampai mati di atas pertuduhan pindaan berikut:

- I Bahawa kamu pada 22.6.2014 jam lebih kurang 9.07 malam hingga 23.6.2014 jam lebih kurang 8.30 pagi, di dalam sebuah motokar jenis Proton Saga nombor pendaftaran JCN 3069 di antara Lot 2056, Jalan Surau Ilmiah, Tebuk Haji Omar, Kampung Banting, Sabak Bernam hingga parit di Jalan Haji Omar, Kampung Banting, Sabak Bernam, di dalam Daerah Sabak Bernam, di dalam Negeri Selangor

- Darul Ehsan, telah melakukan pembunuhan dengan niat hendak menyebabkan kematian ke atas Jamingan bin Hambali (No K/P: 700306-10-5743) oleh yang demikian kamu telah melakukan satu kesalahan di bawah seksyen 302 Kanun Keseksaan dan boleh dihukum di bawah seksyen yang sama. A
- [2] Terkilan dengan sabitan dan hukuman tersebut, perayu telah merayu ke mahkamah ini. B
- [3] Kami telah mendengar rayuan perayu dan seterusnya telah menolak rayuan tersebut. Sekarang kami perturunkan alasan-alasan kami. C
- KES PIHAK PENDAKWAAN
- [4] SP5 (Mohammad Shahrul Fahmi bin Jamingan) ialah anak si mati, Jamingan bin Hambali. D
- [5] SP7 (Nik Kamariah bt Norbit) ialah isteri si mati.
- [6] SP10 (Rahmat bin Abdullah) ialah anak saudara perayu yang memandu kereta Proton Saga No JCN 3069 milik perayu ketika perayu dikatakan membunuh si mati. E
- [7] Pada 23 Jun 2014, sekitar jam 8.30 pagi, SP5 yang menunggang motosikal di Jalan Hj Omar dari rumahnya untuk ke kedai runcit, telah melihat si mati yang sudah tidak bernyawa di dalam parit sebelah kanan jalan tersebut dalam keadaan meniarap. F
- [8] Sebelum itu, SP5 menyatakan bahawa pada malam 22 Jun 2014, beliau yang ketika itu berada di rumahnya, nampak si mati keluar dari rumah sambil membawa lampu picit berwarna kuning hitam lalu menaiki sebuah kereta Proton Saga yang datang ke rumah. Itulah kali terakhir beliau nampak ayahnya dalam keadaan masih hidup. G
- [9] SP7 sememangnya mengenali perayu sebelum kejadian pembunuhan si mati. Beliau dikatakan mempunyai hubungan terlarang dengan perayu. Keterangan SP7 adalah konsisten dengan keterangan SP5. Menurutnya, pada malam 22 Jun 2014, si mati telah memberitahu beliau bahawa dia ('si mati') ingin berjumpa dengan perayu. Beliau melihat sendiri si mati keluar dari rumah dengan membawa lampu suluh berwarna hitam kuning dan melihat si mati menaiki kereta perayu yang datang ke rumahnya. H
I

- A** [10] SP10 pula memberi keterangan bahawa pada malam kejadian (22 Jun 2014), beliau sedang berada di rumahnya di Parit 25 Baroh, Hutan Melintang, Perak, apabila pada sekitar jam 8 malam, perayu telah mengajak beliau, melalui telefon, untuk keluar minum.
- B** [11] SP10 pergi ke rumah perayu dengan menaiki motorsikal dari rumahnya dan berjumpa perayu. Perayu kemudiannya mengajak beliau untuk keluar minum dengan menaiki kereta Proton Saga No JCN 3069, milik perayu.
- C** [12] Pada awalnya perayu telah memandu keretanya untuk menuju ke destinasi. Namun, di pertengahan perjalanan perayu telah bertukar posisi dengan SP10 memandu kereta tersebut dan perayu mengambil tempat untuk duduk di bahagian belakang kereta sebelah penumpang.
- D** [13] Menurut SP10, beliau telah memandu kereta tersebut mengikut arah seperti yang ditunjukkan oleh perayu.
- E** [14] Sesampainya di satu kawasan, SP10 telah diminta untuk memberhentikan kereta di tepi jalan berhadapan sebuah rumah yang dikatakan oleh perayu sebagai rumah kawannya. Perayu kemudiannya telah menelefon kawannya untuk berjumpa di dalam kereta tersebut.
- F** [15] SP10 menyatakan bahawa kawan perayu yang dimaksudkan itu ialah si mati.
- G** [16] Si mati telah keluar dari rumahnya dan terus menaiki kereta tersebut dengan mengambil tempat duduk di bahagian depan sebelah pemandu dengan lampu suluhnya.
- G** [17] Selepas itu SP10 telah meneruskan pemanduan untuk ke kedai minum.
- H** [18] Dalam perjalanan tersebut, perayu dengan si mati telah bertengkar. Kemudiannya SP10 nampak perayu tiba-tiba mencekik leher si mati dari bahagian belakang si mati dengan menggunakan kedua-dua tangannya. Beliau juga nampak si mati meronta-ronta ketika dicekik sebelum akhirnya si mati senyap dan tidak bergerak.
- I** [19] SP10 telah memberhentikan keretanya atas arahan perayu di suatu kawasan yang tidak diketahui oleh SP10. Perayu keluar dari tempat duduknya di bahagian belakang kereta lalu bertindak menarik si mati keluar daripada kereta dan seterusnya membuang si mati ke dalam parit.

- [20] Selepas kejadian, perayu kembali memandu kereta tersebut dan balik ke rumahnya. Menurut SP10, perayu tidak memberi apa-apa penjelasan tentang kejadian tersebut. Sesampainya di rumah perayu, SP10 nampak perayu mengeluarkan sarong tangan berwarna putih dan seutas tali dari dalam kereta tersebut, lalu membakar kedua-dua barang tersebut di sebelah pokok kelapa sawit. A
B
- [21] Keterangan SP10 tentang si mati telah dicekik di leher hingga mati oleh perayu telah disokong oleh keterangan ahli patologi, SP8 (Dr Khairul Azman bin Ibrahim), yang membedah siasat si mati pada 24 Jun 2014. C
- [22] Menurut SP8, kesan lebam pada bahagian depan leher si mati, serta patah rawan tiroid dan patah tulang hyoid menunjukkan bahawa terdapat tekanan atau himpitan di kawasan leher si mati. Perbuatan himpitan ini boleh menyebabkan kematian kerana pengaliran darah ke otak terhalang dan si mati sukar bernafas. Menurutnya, punca kematian si mati adalah tekanan pada leher si mati tersebut. Laporan bedah siasat yang dijalankan oleh SP8 adalah eksh P14. D
- [23] Di akhir kes pendakwaan, hakim bicara yang bijaksana berpuas hati bahawa pihak pendakwaan telah berjaya membuktikan keempat-empat inti pati pertuduhan iaitu si mati telah mati; kematian si mati adalah disebabkan oleh kecederaan yang dialami olehnya; kecederaan yang dialami oleh si mati adalah disebabkan oleh perbuatan perayu; dan dalam menyebabkan kecederaan ke atas si mati, perayu telah bertindak dengan niat untuk menyebabkan kematian si mati (di bawah cabang (a), s 300 Kanun Keseksaan ('KK')). E
F
- [24] Dengan demikian, hakim bicara yang bijaksana mendapati bahawa pihak pendakwaan telah berjaya membuktikan satu kes prima facie terhadap perayu di bawah pertuduhan yang dikenakan ke atasnya. Justeru itu perayu telah dipanggil untuk membela diri di atas pertuduhan tersebut. G
- KES PIHAK PEMBELAAN H
- [25] Perayu telah memberi keterangan secara bersumpah.
- [26] Perayu menyatakan dia telah mengenali si mati lebih kurang sepuluh tahun sebelum kejadian iaitu semasa dia bekerja dalam bidang pendawaian dengan si mati. I
- [27] Dia telah mengenali SP7 untuk tempoh lima tahun dan mendakwa hubungannya bagaikan adik dan abang angkat.

- A [28] Perayu mengaku pada malam kejadian dia telah pergi bersama-sama SP10 untuk menjemput si mati di rumah si mati dengan menaiki kereta Proton Saga miliknya. Tujuan perjumpaan tersebut ialah untuk berbincang mengenai gaji perayu yang belum dibayar oleh si mati. Setelah sampai di rumah si mati, si mati telah menaiki keretanya dan kereta bergerak untuk ke kedai kopi.
- B [29] Perayu menyatakan dia berpindah duduk ke bahagian belakang kereta kerana pening kepala.
- C [30] Sepanjang perjalanan di dalam kereta, berlaku perbincangan di antaranya dengan si mati berkenaan dengan duit gaji yang terhutang tersebut. Perayu turut menyatakan SP10 langsung tidak terlibat dalam perbincangan tersebut.
- D [31] Menurut perayu, perbincangan tersebut semakin tegang dan si mati telah memakinya dengan perkataan-perkataan kasar. Si mati kemudiannya telah menggunakan lampu suluh yang dibawa bersama-samanya dan bertindak untuk memukul SP10 yang sedang memandu kereta.
- E [32] Perayu terus bertindak untuk menepis tangan si mati, mencekik leher serta menumbuk si mati. Perayu menyatakan dia bertindak sedemikian kerana si mati bersikap kurang ajar dan untuk mengelakkan SP10 dari dipukul oleh si mati.
- F [33] Seterusnya, perayu menyatakan bahawa selepas dia menumbuk leher si mati, SP10 telah memberhentikan keretanya. Si mati telah keluar daripada kereta dengan serta merta dan terus melarikan diri. Dia tidak tahu ke mana si mati telah melarikan diri. Sejurus selepas itu, dia pulang ke rumah kakaknya di Hutan Melintang bersama-sama SP10.
- G [34] Di akhir kes pembelaan, hakim bicara yang bijaksana mendapati bahawa pembelaan perayu yang mengunjurkan pembelaan di bawah *grave and sudden provocation* tidak terpakai lantaran pihak pembelaan gagal untuk memenuhi kriteria-kriteria tertentu seperti *provocation* tersebut hendaklah *grave* dan ia berlaku secara mengejut (*sudden*) yang menyebabkan sesuatu pihak itu hilang kawalan diri dan terus melakukan perbuatan yang boleh menyebabkan kematian seperti mana dijelaskan dalam kes *Che Omar bin Mohd Akhir v Public Prosecutor* [2007] 4 MLJ 309; [2007] 3 CLJ 281.
- I [35] Hakim bicara yang bijaksana juga mendapati bahawa pembelaan perayu adalah berbentuk rekaan dan penafian kosong semata-mata dan versi pembelaan yang meragukan telah gagal untuk menimbulkan sebarang keraguan yang munasabah ke atas kes pendakwaan. Pihak pendakwaan pula telah berjaya membuktikan kesnya melampaui keraguan yang munasabah.

Dengan itu, perayu telah didapati bersalah dan disabitkan dengan kesalahan seperti mana dipertuduhkan ke atasnya dan dijatuhi dengan hukuman gantung di leher sampai mati.

A

RAYUAN DI HADAPAN KAMI

B

[36] Perayu hanya mengunjurkan satu isu sahaja dalam rayuannya iaitu hakim bicara yang bijaksana telah khilaf apabila beliau gagal untuk mengambil kira bahawa fakta-fakta dan keterangan kes menunjukkan kesalahan yang dilakukan oleh perayu hanya terjumlah satu kesalahan di bawah s 304(a) Kanun Keseksaan sahaja.

C

[37] Peguam bela perayu yang bijaksana menghujahkan bahawa perayu tidak ada niat untuk membunuh si mati ketika mencekik leher si mati kerana perbuatan tersebut hanya dilakukan sekejap sahaja seperti keterangan SP10 dan daya tekanan yang dikenakan ketika mencekik juga tidak kuat. Lagi pun menurut keterangan SP8, perbuatan himpitan atau tekanan adalah sekadar 'boleh menyebabkan kematian (*only likely to cause death*)' dan bukannya 'akan menyebabkan kematian dalam apa keadaan sekalipun (*must in all probability cause death*)'. Peguam bela yang bijaksana seterusnya menghujahkan bahawa ketiadaan niat untuk membunuh si mati jelas ditunjukkan apabila tidak ada senjata digunakan untuk membunuh si mati dan tali yang dibawa bersamanya juga tidak digunakan untuk mencekik leher si mati. Dengan itu, peguam bela yang bijaksana merayu supaya sabitan ke atas perayu dipinda kepada satu sabitan di bawah s 304(a) KK, sahaja.

D

E

F

KEPUTUSAN KAMI

[38] Perlu dicatatkan bahawa niat seseorang untuk membunuh itu jarang sekali boleh dibuktikan melalui keterangan terus (*direct evidence*) melainkan orang itu membuat pengakuan nyata.

G

[39] Namun, adalah menjadi undang-undang yang mantap bahawa niat tersebut boleh dibuktikan atau dirumuskan melalui inferensi daripada keseluruhan hal ehwal keadaan kes.

H

[40] Dalam kes *Tham Kai Yau & Ors v Public Prosecutor* [1977] 1 MLJ 174, Raja Azlan Shah HMP (sepertimana Almarhum Baginda ketika itu) di ms 176 menyatakan bagi pihak Mahkamah Persekutuan tentang elemen niat yang boleh diinferensikan dari senjata yang digunakan ke atas mangsa, seperti berikut:

I

It cannot be disputed that intention is a matter of inference. The deliberate use by some men of dangerous weapons at another leads to the irresistible inference that their intention is to cause death. This inference should therefore make it a simple

- A matter to come to a decision as to intention, in any case, such as the present, where the weapons used by the appellants were deadly weapons and where the person killed was struck more than one blow ...
- B [41] Walau bagaimanapun, Thomson CJ dalam kes *Tan Buck Tee v Public Prosecutor* [1961] 1 MLJ 176, telah mengambil kira kecederaan yang dialami oleh si mangsa sebagai indikator untuk mencerminkan niat pelakunya. Beliau menyatakan di ms 179:
- C There was the body with five appalling wounds on it, wounds penetrating to the heart and liver which must have been caused by violent blows with a heavy sharp instrument like an axe. In the absence of anything else, whoever inflicted those blows must be intended to kill the person on whom they were inflicted.
- D [42] Dalam kes *Public Prosecutor v Abdul Razak bin Dalek* [2007] 2 MLJ 255; [2006] 4 CLJ 129 di ms 156–157, YA Jeffrey Tan H (pada ketika itu) telah merujuk kepada buku teks *Ratanlal & Dhirajlal* berkaitan dengan isu niat untuk menyebabkan kematian (membunuh), seperti berikut:
- E [53] In relation to intention under the first clause of s 300, Ratanlal & Dhirajlal ibid at pp 1296–1297 commented as follows:
- F The first clause of s 300 enacts that culpable homicide is murder if the act by which death is caused is done with the intention of causing death ... An intention to kill a person brings the matter so clearly within the general principle of mens rea as to cause no difficulty. Such intention, however, must be found as a matter of fact. It is distinct from presumed or constructive intention. The accused also cannot be held guilty from the knowledge of the consequences of the act.
- G At the same time, however, it is equally true that intention is a subjective element and in most of the cases direct proof of intention is not forthcoming. It has rightly been said that ‘the Devil himself knows not the thought of man’. A man’s intention is a question of fact and it can be gathered from his acts. In deciding the intention of the accused, the court may consider the nature of the weapon used, the part of the body of the victim chosen by the accused for attack, the number of blows administered, the force used by the assailant, etc’.
- H [54] In *Virsa Singh*, the Supreme Court stated:
- I ... To determine what the intention of the offender is, each case must be decided on its own merits. Where it is proved that the accused fired a gun shot at such close range that it could not have had other than a fatal effect and it is indicative of the intention of the accused that after firing at one person he reloaded the gun and fired another shot at another person there is clear indication of his intention to commit murder. Where a person fires two shots successively at another person his murderous intention is clearly evident. The law looks as regards intention to the natural result of the man’s act and not to the condition of his mind. From a legal point of view a person intends whatever he gives others reasonable grounds for supposing that he does intend. Where a man strikes the blows on the head of the deceased mercilessly and practically kills him on the spot, he is guilty of

murder. Where a man stabs another in a vital part, he must be held to have intended to cause death, and if death ensues either directly from the wound or in consequence of the wound creating conditions which give occasion to the appearance of a fatal disease, the person inflicting the wound is guilty of murder. Absence of premeditation will not reduce the crime of murder to culpable homicide not amounting to murder ...

A

B

[43] Daripada nas-nas yang dirujuk di atas, bolehlah disimpulkan bahawa niat untuk membunuh oleh pelaku kesalahan merupakan satu elemen yang subjektif dan pada kelazimannya, amat sukar untuk memperolehi bukti secara langsung (*direct proof*) berkenaan dengan niat untuk membunuh tersebut. Namun begitu, niat untuk membunuh tersebut merupakan satu persoalan fakta dan niat tersebut boleh disimpulkan melalui inferensi dari perbuatan serta perlakuan pelaku kesalahan (*acts or conducts*).

C

[44] Maka, untuk menentukan atau memutuskan (*decide*) niat pelaku/tertuduh tersebut, mahkamah bolehlah mempertimbangkan, antara lain, jenis senjata yang digunakan; bahagian tubuh badan mangsa yang disasarkan; keseriusan kecederaan yang dialami oleh mangsa; daya (*force*) yang dikenakan ke atas mangsa, jumlah tetakan/pukulan yang dikenakan ke atas mangsa; dan sebagainya. Kategorinya tidak pernah tertutup.

D

E

[45] Sekarang kita beralih kepada penganalisan fakta-fakta dan keterangan yang telah dikemukakan untuk kes semasa.

F

[46] SP10 menyatakan perbuatan perayu mencekik si mati hanya sekejap sahaja dan beliau tidak dapat mengganggu masanya kerana beliau panik ketika berhadapan dengan situasi tersebut. Perincian keterangan SP10 yang relevan adalah seperti di ms 51–53, Jld 2, rekod rayuan ('RR'). Di ms 51, SP10 menyatakan:

G

Q: Selepas bertikam lidah sepanjang perjalanan apa yang berlaku?

A: Kawan Pak Ngah saya mula berang akibat perbualan tadi.

Q: Selepas itu?

A: Pak Ngah saya mencekik kawan Pak Ngah menggunakan kedua-dua belah tangannya.

H

Q: Macam mana cara dia mencekik kawan dia. Boleh tunjukkan pada Mahkamah?

A: Saya nampak Pak Ngah mencekik kawannya dengan tangan daripada belakang.

Q: Bila dicekik dari belakang apa reaksi kawan Pak Ngah awak?

I

A: Semasa kawan Pak Ngah dicekik kawannya meronta dan cuba memukul saya dengan tangan.

Q: Berapa lama perbuatan mencekik itu berlaku?

A: Perbuatan mencekik berlaku sekejap.

- A** Q: Berapa minit?
A: Saya tidak dapat anggarkan tempoh masa perbuatan cekik itu kerana saya dalam keadaan panik.
Q: Lepas itu apa berlaku?
- B** A: Lepas itu kawan Pak Ngah tiba-tiba senyap dan tidak lagi cuba memukul saya.
Q: Pada masa itu kereta masih berjalan atau sudah berhenti?
A: Pada masa itu saya masih memandu kereta tersebut.
...
- C** ...
- [47] Di ms 52, Jld yang sama, SP10 menyatakan:
Q: Lepas itu awak berhenti kereta apa yang berlaku?
- D** A: Pak Ngah saya keluar daripada kereta dan dia buka pintu hadapan tempat duduk penumpang dan menarik kawan dia keluar.
Q: Dia menarik kawan dia keluar macam mana dia menarik?
A: Dia mengheret kawan dia keluar dari kereta. Macam mana saya tidak perasan kerana saya dalam keadaan terpaku.
- E** Q: Tahu tak diheret kawan Pak Ngah awak ke mana?
A: Pak Ngah mengheret kawannya ke bahagian kanan kereta iaitu parit.
Q: Masa itu awak masih berada di mana?
- F** A: Saya masih berada di dalam kereta di tempat pemandu dan masih lagi terkejut.
...
...
- G** [48] Di ms 53, Jld yang sama, SP10 menyatakan:
A: Dalam perjalanan balik ke rumah saya ada bercakap dengan Pak Ngah saya.
Q: Apa yang awak cakap dengan Pak Ngah awak itu?
A: Kenapa boleh jadi macam ini.
- H** Q: Bila awak tanya apa yang dia jawab?
A: Dia mendiamkan diri.
...
...
- I** ...
A: Setiba di rumah Pak Ngah saya keluar dari kereta dan pergi ke arah motorsikal saya.
Q: Lepas itu apa yang berlaku?

- A: Saya ternampak Pak Ngah saya keluar dari kereta keluaran sarung tangan berwarna putih dan tali. A
- Q: Lepas itu apa berlaku?
- A: Pak Ngah bakar kedua-dua benda tersebut. B
- [49] Perbuatan mencekik dari belakang tersebut adalah satu perbuatan yang disengajakan (*intentional act*) dengan minda yang penuh sedar (*conscious mind*). Ia tidak boleh berlaku secara tidak sengaja (*unintentional*). Demikian juga perbuatan mencekik si mati tersebut secara berterusan sehingga si mati berhenti meronta-ronta, senyap dan kemudian tidak bergerak juga merupakan satu perbuatan yang disengajakan dengan minda yang penuh sedar dan dengan penuh pengetahuan akan akibatnya, tidak kiralah sama ada perbuatan mencekik secara berterusan itu sekejap sahaja atau mengambil tempoh yang lama. D
- [50] Sekarang kita beralih kepada keterangan ahli patologi, SP8.
- [51] SP8 mendapati bahawa punca kematian si mati adalah tekanan pada leher si mati tersebut (*compression of neck*) berdasarkan terdapatnya kesan lebam pada otot di bahagian hadapan kiri leher serta patah rawan tiroid dan patah tulang hyoid — sila lihat ms 36, Jld 2, RR. Dapatan SP8 ini adalah konsisten dengan keterangan SP10 bahawa perayu telah mencekik leher si mati dari belakang serta tidak melepaskan cekikan tersebut sehinggalah si mati senyap dan tidak bergerak. E F
- [52] Di ms 36, Jld 2, RR, SP8 memperincikan dapatannya seperti berikut:
- Q: Adakah kecederaan di leher tersebut boleh menyebabkan kematian?
- A: Kecederaan seperti lebam di leher dan tepi kiri dan kanan dagu tidak menyebabkan kematian. Tetapi ia menunjukkan bahawa kawasan di lehernya telah mengalami tekanan atau himpitan. Perbuatan himpitan atau tekanan di leher ini boleh menyebabkan kematian kerana ia boleh menyebabkan mangsa sukar bernafas, terutama apabila saluran udara di leher tersekat. Apabila tekanan di leher berlaku, boleh juga menyebabkan pengaliran darah ke otak terhalang. Ini juga boleh menyebabkan kematian kerana otak tidak mendapat oksigen. G H
- Q: Apakah objek yang boleh menyebabkan kecederaan di leher si mati?
- A: Apa-apa alat tumpul. Boleh juga dihimpit dengan anggota badan seperti tangan dan kaki.
- Q: Boleh Dr nyatakan atau tentukan kekuatan tekanan di leher sehingga lehernya cedera? I
- A: Pada pendapat saya tekanan di leher tersebut agak kuat kerana ia telah menyebabkan tulang halkum yang berada di bawahnya patah dan otot lehernya juga mengalami lebam.

- A [53] Di ms 39 Jld yang sama, SP8 menerangkan pula:
A: Untuk tentukan jangka waktu masa yang diambil sehingga menyebabkan ia mati agak sukar kerana ia bergantung kepada kekuatan himpitan tersebut sama ada kekuatan himpitan tersebut berterusan atau tidak berterusan. Sekiranya kekuatan tersebut berterusan ia boleh mati kurang dari 15 minit.
- B [54] Tekanan di leher tersebut yang agak kuat telah menyebabkan tulang halkum patah dan otot leher mengalami lebam juga merupakan satu perbuatan yang disengajakan (*intentional*) dengan minda yang penuh sedar dan dengan penuh pengetahuan akan akibatnya. Ia tidak boleh berlaku tanpa disengajakan (*unintentional*).
- C [55] Maka persoalan kritikal yang perlu dirungkai ialah apakah yang boleh diinferensikan dari:
- D (a) perbuatan perayu yang tidak melepaskan cekikannya walaupun si mati meronta-ronta untuk melepaskan diri;
- E (b) perbuatan perayu mencekik atau mengenakan tekanan yang agak kuat di leher si mati sehingga bahagian leher sebelah kiri lebam pada otot leher dan rawan tiroid serta tulang hyoid patah; dan
- (c) perbuatan perayu yang mencekik si mati sehingga si mati berhenti meronta-ronta, senyap dan akhirnya tidak bergerak.
- F [56] Pada hemat kami, perbuatan perayu ke atas si mati seperti diperincikan di atas menjurus ke arah satu inferensi sahaja iaitu perayu tidak ada niat lain melainkan niat untuk membunuh si mati. Meminjam kata-kata Thomson CJ dalam kes *Tan Buck Tee v Public Prosecutor*: ‘... In the absence of anything else, whoever inflicted those blows must be intended to kill the person on whom they were inflicted ...’. Tidak ada sebab sama sekali untuk perayu berterusan mencekik leher si mati sehingga si mati tidak bergerak melainkan bertujuan untuk membunuh si mati. Adalah sesuatu yang tidak munasabah untuk menyatakan bahawa perayu tidak tahu akibat mencekik atau menghimpit leher si mati dengan daya yang kuat hingga menyebabkan lebam pada leher, patah tulang hyoid dan patah rawan tiroid dan seterusnya menyebabkan si mati berhenti meronta-ronta, senyap dan akhirnya tidak bergerak.
- G [57] Niat perayu untuk membunuh si mati diperkukuhkan dengan wujudnya keterangan bahawa perayu sememangnya membuat perancangan untuk membunuh si mati seperti berikut:
- H (a) perayu yang mengajak si mati untuk berjumpa pada malam kejadian seperti keterangan SP7 dan SP10;
- I

- (b) sebelum mengambil si mati daripada rumah si mati, perayu dengan sengaja telah mengambil tempat duduk di bahagian belakang penumpang. Fakta yang tidak dipertikaikan ini menimbulkan persoalan kenapa perayu perlu berpindah ke tempat duduk belakang apabila dia perlu menunjukkan jalan ke rumah si mati kepada SP10 apabila SP10 sendiri tidak pernah sampai ke rumah si mati sebelum itu. Perayu sendiri bersetuju bahawa adalah lebih mudah untuknya memberi arahan kepada SP10 tentang arah perjalanan yang hendak dituju jika perayu duduk di sebelah SP10. Dalam keadaan sedemikian, kami amat cenderung untuk bersetuju dengan hujahan timbalan pendakwa raya ("TPR") yang bijaksana bahawa hanya satu inferensi sahaja yang boleh dibuat iaitu sememangnya dalam perancangan perayu untuk membunuh si mati di dalam kenderaannya dan pembunuhan tersebut dirancang dilakukan dengan cara mencekik leher si mati dari belakang si mati kerana perayu tahu kaedah yang sedemikian amat mudah untuk dilaksanakan; dan A
B
C
D
- (c) perayu membawa bersamanya tali dan sarung tangan seperti dilihat oleh SP10 apabila perayu mengeluarkan kedua-dua barang tersebut daripada kereta sejurus sampai ke rumahnya selepas pembunuhan si mati. Keterangan dan fakta ini adalah relevan untuk menunjukkan persediaan yang dilakukan oleh perayu untuk membunuh si mati. E
- [58] Perbuatan perayu seperti berikut selepas kejadian pembunuhan si mati juga relevan untuk menunjukkan niat perayu untuk membunuh si mati:
- (a) perayu telah menyuruh SP10 memberhentikan kereta dan dengan bersahaja telah menarik si mati keluar daripada kereta sebelum mengheret si mati lalu membuangnya ke dalam parit di mana mayat si mati dijumpai oleh anaknya, SP5; F
- (b) perayu langsung tidak berusaha untuk memulihkan si mati apabila si mati senyap dan tidak bergerak selepas dicekik dari belakang oleh perayu. Perayu juga tidak berusaha untuk membawa si mati ke hospital selepas si mati senyap dan tidak bergerak; G
- (c) perayu membakar sarung tangan dan tali sejurus selepas perayu dan SP10 tiba di rumah perayu. Ini jelas menunjukkan niat perayu untuk menghapuskan bahan bukti sungguhpun kedua-dua barang tersebut tidak digunakan untuk membunuh si mati; H
- (d) perayu juga membuang telefon bimbit (eksh P11) milik si mati ke dalam parit di kawasan rumah perayu. Ini juga menunjukkan niat perayu untuk menghapuskan bahan bukti; dan I
- (e) perbuatan perayu menyembunyikan lampu suluh milik si mati di rumah perayu turut menunjukkan niat perayu untuk menyembunyikan bahan bukti.

A KESIMPULAN

[59] Berdasarkan kepada segala alasan yang diperincikan dalam perenggan-perenggan di atas, kami mendapati bahawa rayuan perayu sesungguhnya tidak mempunyai sebarang merit. Kami mendapati bahawa sabitan dan hukuman yang dijatuhkan ke atas perayu di atas pertuduhan yang dikenakan terhadapnya adalah selamat. Dengan itu, kami menolak rayuan perayu dan seterusnya mengekalkan perintah sabitan dan hukuman yang dijatuhkan oleh Mahkamah Tinggi berkenaan.

C *Rayuan perayu ditolak; perintah sabitan dan hukuman Mahkamah Tinggi dikekalkan.*

Dilaporkan oleh Ahmad Ismail Illman Mohd Razali

D**E****F****G****H****I**